

“Hamdım,piştım,yandım”
Mevlana

Evet ışık veriyor, lakin okurken kendisiyle yüzleşiyor insan, o her bir ışık önce geliyor kalbinizin karanlık bir yüzeyini buluyor aydınlatıyor, fena halde ifşa oluyor, kendinizle hesaplaşıyor, yoruluyorsunuz:

Bu kaçınıcı tutsak alış beni, elimden erken bıraktım o akşam Mesnevi’yi, kendime sordum: Düşündükçe her bir defasında yeni anlamlar yüklüyor her bir beyiti hayatıma, çözemediğim: Dervişler dönüp dururken hep aynı makam aynı nağmeyle, bize kalan neden dön hep aynı çile aynı terane! Durularken düşüncelerimi bir kez daha anladım: Arınmam için yol almam lazım:

O gece ahdedtim gittim kendimi sandık odasına kapattım, ışığı söndürdüm ruhumu çağırdım, pişman oldu geldiğine, sabaha kadar uyutmadım:

Aldım oturttum yanıma bütün iyi huylarımı: Sabır, tevazu, hoşgörü ve cesaret; sonra çağırdım karşıma ne varsa beni bu hayatta üzen, kızdıran kötü duyguları:

Mahşerin dört atlısı gibi dötrnala çıkageldiler: “**Hırs**” ve “**Öfke**” öndeydiler, “**Kibir**” yanibaşlarında, “**Korku**” saklanır gibi gitti durdu en arkalarında.

Saatlerce konuştuk, nedir benden alıp veremedikleri öğrenmek istedim, tatlı dil yılanı deliğinden çıkarırmış, güzel sözle: “**Yabancı değiliz birbirimize, gelin meraminiz nedir anlatın, yeter artık lütfen beni rahat bırakın!**” dedim.

Niyetim çıkarıp deliklerinden atmaktı hepsini kalbimden o gece, henüz tehlikenin tam farkında değildim, delik deşik kalacak olsa da yüreğim, yola çıkmıştım artık razıydım herşeye:

Konuştukça ortaya çıktı: Ben onlardan şikayet ederken asıl dertli onlardı! Doğduğumda hepsi iyi huylu tümörler iken zamanla ben habis yapmışım meğer hepsini, yıllardır beni yiyip kemirirken asıl tahammülü onlar göstermişler, kendileri çekmişler acıyı!:

“**Hırs**” pek kinayeli konuştu: Ne çok kavga var bu dünyada ne çok çekişme bilmez misin sabrettim durdum, ben sana kalkan olmak istedim de sen beni mızrak yaptın savurdun.

“**Kibir**” söylendi durdu: Ben küçük bir fidan idim her geçene boyun eğer idim, sulandıkça köklerim yağmur sularıyla büyüdüm, ben mi okuyup yazdım yalan dünyayı sahi sandım, sen herşeyi bildiğin gün ben kuru bir çınara döndüm.

“**Öfke**” kendinden geçerek anlattı: Hele ben baldan

Ruh Çağırma Seansı

KONUK YAZAR

ADNAN ERDOĞMUŞ

tatlı çiçekten hoştum, oyuncağın elinden alındığı gün dudağımı ben büktüm, sen her incindiğinde ben ayağa kalktım, seni hep rahatlattım da ben kendim zarar ettim.

“**Korku**” kulağıma fısıldadı: Ben senin çocuk cesaretine aşkıttım seni senden sakınırdım, aşık olan kaybetmekten korkarmış, sen düz duvara tırmanırken ben ödümü patlattım.

Dinledikçe herbirini ben kendimden vazgeçtim, hallerine acıdım. Yine de kararlıydım o gece, ne yapıp edecek; hırşımdan vazgeçecek, kibrimi atacak, öfkemi dizginleyecek, korkumu salacaktım.

Sabaha kadar yatağın içinde dört döndüm durdum, yorgunluktan tam uykuya dalacakken sandıktan üç semazen çıkıp semaya başlayınca gözlerim açıldı da gördüm:

O güne dek kendimden saymadığım bütün kötü huylarım benden çıkmıştı, nefsime kızdım.

Gün doğar doğmaz kararımı verdim, hepsini önce azat ettim sonra öldürdüm: Hırşımı yendim hasetim oldu, kibrimi kovdum gururu incindi, öfkemi aştım hışıma uğradı, korkumu bastırdım kaygısı arttı.

Kendi fermanıya kendi vezirlerini boğduran padişahlar gibi o sabah düzeni yeniden sağladım.Kendime yarattığım sahte sarayda hapsolmuştum, açtım kalbimin kapısını gül bahçesine çıktım, yıllardır çileye yatmış sabah bülbülü çocukluğumdan bu yana beni ilk kez gördü, geldi omzuma kondu cilveleştii öttü.

Sesi o kadar güzeldi ki dayanamadım kıskandım!

Haset ettiğimi anlayınca birden yüzü soldu puhu kuşuna döndü sustu, bahçemden uçtu gitti uzaktaki bir çite kondu.Bir hışım kaşlarımı çatıp bakınca ürktü, ben kendimden kaygıya düşerken o başını göğsüne gömdü küstü. Gururum fena kırıldı.

Ertesi akşam elime kitabı alamadım, dinlenmem gerekiyordu. Çözebilseydim ruhumdaki kelepçeleri hemen, dön dur aynı ciltler elimde, bir kerede okur anlardım.

Anlayışım mı kıt ruhum mu bilemedim, ateşim mi kısık kalmış kıssam mı hissesiz anlayamadım? Bencileyin böyle ham kaldım pişemedim!

Zor, kolay pes etmiyor, daha önümde kırk fırın var yanmama, sırtıma bir ton odun, yüreğime küllerini

atacak kocaman bir kürek bulmalıyım.